

Tình Dịch

Khi mở cổng tôi đối mặt với một đàn bà xa lạ, bế đứa con trai chừng ba, bốn tuổi. Khách hỏi:

- Chị Hương có nhà không?

Hương là vợ tôi. Khách theo tôi vào nhà. Tôi nói:

- Bạn em đến thăm.

Nhưng vợ tôi lại đưa mắt nhìn tôi:

- Ai vậy?

- Ủa, không phải bạn em à? Chị ấy đến tìm em mà.

Khách dẫn con bước đến, Không hề ngượng ngập. Khách nói:

- Anh chị không biết em nhưng em biết anh chị từ lâu.

Tôi nói:

- Thế thì chúng tôi rất hân hạnh mời chị ngồi.

Khách ngồi xuống ghế, đứa con trai đứng trong lòng. Khách nói:

- Em là người cùng sở với anh Vũ. Lúc trước chị và anh Vũ có đến nhà em một lần.

Vũ là chồng cũ của vợ tôi, vì thế tôi nhìn sang nàng dò xét. Hương nói:

- Anh Vũ nhiều bạn lắm.

Khách hé một chút bí mật:

- Em có đọc tác phẩm của anh.

- Vậy à? Tôi hỏi: Chị đã đọc cuốn gì?

- Cuốn nào em cũng đọc. Vượt Biên, Kẻ Yêu

thâm, Hoa Đại Lang Thang, Thương Mà để đâu, Lời Cuối Cho Người. Em đọc rất kỹ. Em thích lối viết của anh.

Hương nghe rất chăm chú. Còn tôi thì xúc động. Và bất ngờ. Lâu nay sách tôi in ra không ai mua, chất đống trong kho Sách đem tặng bạn bè họ cũng không thèm đọc. Tôi biết nói gì để cảm ơn người đọc giả đáng quý này?

- Em nghe danh anh đã lâu lắm, bây giờ mới được gặp. Cuốn Lời Cuối Cho Người của anh, em đọc đến ba lần.

Phải chi không có vợ tôi ngồi ở đây chắc là tôi sẽ quỳ xuống lạy khách để tỏ lòng biết ơn. Đòi tôi chưa bao giờ gặp người nào ngưỡng mộ tôi đến thế. Buổi chiều vừa tan tầm đã bế con đến nhà tìm tác giả. Khách mở túi xách lấy ra cuốn Hoa Đại Lang Thang.

- Anh ký tặng em đi.

Tôi nói:

- Chị hãy cất cuốn đó để tặng bạn bè. Tôi sẽ tặng cho chị một bản đặt biệt in trên giấy trắng.

Cuộc trao tặng được tiến hành dưới sự giám sát của vợ tôi nhưng đã diễn ra khá thân mật, tự nhiên.

Tôi pha trà, khách bắt chuyện qua vợ tôi, bình luận về các nhân vật trong tiểu thuyết của tôi, khách tỏ ra rất am hiểu, nhớ từng chi tiết, từng câu nói của nhân vật. Hương tham gia một cách dè dặt, dò xét và phòng thủ. Tôi muốn tham gia vào cuộc thảo luận ấy nhưng lại sợ làm gián đoạn nó.

Và tôi chơi với thằng nhỏ bốn tuổi. Tôi ngoắc nó đến thấy cho nó mấy cái vỏ ốc biển, dạy cho nó thổi vào ốc sao cho nó kêu. Trò chơi làm cậu bé rất thích.

Kết thúc buổi viếng thăm, tôi và Hương đều tiễn khách ra cổng. Lần này Hương bế thằng bé đi trước, khách đi giữa và tôi đi sau cùng. Đến cuối cầu thang khách chợt quay lại đặt bàn tay lên cánh tay tôi, bóp nhẹ, rất tự nhiên. Hương quay lại và chứng kiến cảnh đó. Nhưng sự chứng kiến đó không làm mất đi vẻ tươi tắn trong nụ cười của khách.

Lúc quay vào, tôi hỏi Hương:

- Em có thấy cô ta nắm tay anh không?
- Thấy chứ. Đó là một "tip" cực kỳ lãng mạn. Cổ mê anh rồi đó.
- Bây nà, chẳng qua cô thích mấy cuốn sách của anh.

Hương lạnh lùng nói:

- Anh không hiểu đàn bà bằng em đâu. Họ phục ai, họ mê liền.

Tôi cố tạo cho mình một cái vẻ trầm tư, cái vẻ đang băn khoăn về điều đó, đang cân nhắc hoặc đang thương hại. Cuối cùng tôi nói:

- Thôi dẹp chuyện đó đi. Ta đi ăn cái gì chứ.

Chúng tôi thay đồ ra phố.

Nhưng niềm vui mà người đàn bà ấy mang lại cho tôi thì ngắn ngủi mà nỗi ê chề của một nhà văn có sách bán ế thì lâu dài. Nhà in gửi thư đến đòi nợ, nhà xuất bản cho người đến quản lý phí. Tôi bàn với Hương:

- Có lẽ anh phải bỏ nghề.

Hương nói:

- Bỏ nghề văn thì cũng tiếc, nhưng thời viết lách khó sống quá. Anh có cách gì khác không?
- Mình mở quán cà phê.

Đó là một quyết định sáng suốt.

Chỉ tuần đầu chúng tôi lời bốn ngàn. Bạn bè đồn tôi trúng mảnh. Sang tháng thứ hai đã thấy kế toán trưởng nhà in mò đến:

- Quán bán được chớ?
- Cũng tạm tạm.
- Ngày lời được hai ngàn không?
- Hai trăm.
- Giỡn hoài. Ít nhất cũng năm trăm, tháng cũng mười mấy ngàn rồi. Ông thanh toán tiền in lần đi.

Hai ngày sau đến lượt kế toán trưởng nhà xuất bản đến viếng. Nội dung cũng tương tự như vậy. Nhưng tối hôm ấy một bất ngờ thú vị đã đến với tôi. Đó là sự xuất hiện của độc giả đáng mến hôm nào. Nàng mặc một

bộ đầm rất long lẫy. Mắt đã đẹp, trang điểm càng đẹp thêm. Nhưng tôi không phải là người nhận ra nàng đầu tiên. Hương nhanh mắt hơn, chặn nàng ngay cửa quán.

- Quán đẹp quá. Cô đọc giả quý mến của tôi reo lên. Anh chị thật là hạnh phúc.

Hương nói:

- Xem vậy chứ tụi này cũng vất vả lắm đấy.

Tôi đến chào và mời nàng ngồi vào một bàn trang trọng nhất. Hai người đàn bà đối diện nhau, tôi ở vị trí thứ ba. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi có niềm sung sướng khi nhìn hai người đàn bà đều xinh đẹp và đều yêu mình. Tôi hút thuốc, im lặng ngắm họ.

Nhưng Hương không để cho tôi yên.

- Anh vào vặn nhỏ nhạc một chút.

Tôi đành vâng lời. Vặn nhỏ nhạc xong trở ra, chưa kịp ngồi Hương đã nói:

- Hình như khách kêu tính tiền bàn số 5.

Tôi lại phải đi. Nhưng bàn số năm có ai kêu tính tiền đâu. Tôi muốn nói chuyện với đọc giả của tôi quá nên cứ ngấp nghé đến gần nàng. Thấy tôi lại, Hương sai liền:

- Anh xuống bếp xem tụi nó làm ăn thế nào mà để khách chờ nãy giờ.

Tóm lại Hương ghen, tìm mọi cách để đuổi tôi đi, không cho tiếp xúc với nàng.

Tôi bực, ở lì sau quầy không ra nữa. Lúc đọc giả của tôi ra về cũng chỉ có bà xã của tôi tiễn mà thôi.

Khi Hương quay vào tôi cự:

- Em không làm như thế.

- Làm sao?

- Cô ấy đến đây thăm anh tức là rất trong sáng. Nếu có gì mờ ám thì cô hoàn toàn có thể hẹn anh ở chỗ khác, việc gì phải đến đây.

Hương cười cười:

- Thì có ai cấm anh đâu.

- Chính em cấm anh. Em ghen một cách quá lộ liễu.

- Ghen hồi nào?

- Bốn lần em tìm cách cản ngăn không cho anh nói chuyện với cô. Em phải biết tế nhị một chút chứ.

Hương bẹo tai tôi:

- Thôi im đi. Không có gì đâu.

Đó là lần thăm thứ nhất.

Lần thứ nhì cách một tuần. Chính tôi là người phát hiện ra nàng trước. Thế Hương xồng xộc chạy đến. Y hệt như lần trước. Sai bảo rồi rít. Gần như nạt nộ tôi. Nhưng tôi không nhin nữa. Tôi cứ đứng lì với khách ngoài hiên quán. Nàng hỏi tôi về cuốn sách đang viết. Tôi muốn xây dựng nhân vật chính là một chàng trai coi đời như một trò hề và hẳn chỉ muốn làm một thằng hề giữa cuộc đời này.

Hương đứng trong quán gọi lớn:

- Anh ơi vô đây em nhờ cái này chút.

Hương nhờ tôi điều chỉnh cây quạt cho nó quay qua quay lại. Xong việc, tôi chạy ra với đọc giả. Câu chuyện văn học lại tiếp tục. Tôi bảo:

- Anh không quan tâm đến đề tài. Đề tài gì cũng được.
- Thế anh quan tâm đến cái gì khi viết?
- Nhân vật. Nhân vật quan trọng nhất. Nhân vật sống thì tác phẩm sống, nhân vật lớn thì tác phẩm lớn, tác giả lớn. Truyện Kiều tồn tại là nhờ nhân vật chứ không nhờ đề tài.

Tiếng gọi giật giọng từ trong quầy vọng ra:

- Anh ơi. Vô em nhờ cái này chút coi.

Nàng thấy trước mặt tôi một cốc dày bạc một chục cũ mềm

- Đem tiền

Tôi nhìn ra hiên. Cô đọc giả của tôi còn đứng đó. Tôi bảo:

- Em ra tiếp chuyện với cô đi.
- Em bận.
- Cô giận cô về bây giờ đó.
- Cho nó về. Xéo đi !

Lần thứ ba, cũng cách một tuần, nàng đến với bộ đồ jean bó sát người. Lần này cả tôi lẫn Hương đều nhận ra nàng một lúc. Hương có vẻ bức tức sai tôi ngồi trong quầy, còn mình kéo tuột nàng vào bàn ngồi. Không biết vợ tôi nói năng thế nào mà chỉ hai phút sau cô đọc giả quý mến của tôi quay quắt bỏ về, mặt có vẻ giận.

- Em làm gì vậy?
- Em bức lắm. Em không có thì giờ tiếp những người như thế?
- người như thế nào? Đó là một đọc giả trung thành của anh, một người tình tế và rất có tâm hồn.
- Thôi đủ rồi anh đi chặt đá giùm tôi chút coi.

Tôi chặt đá. Suýt chặt đứt ngón tay Cuối buổi khi khách đã ra về hết, tôi gây sự:

- Anh không ngờ em lại thô lỗ và thiếu tự trọng như thế. Họ chỉ đến đây để nói chuyện văn học.
- Thôi đừng qua mặt tôi.
- Ai qua mặt ai? Chích cô mới là kẻ qua mặt tôi nhiều lần. Tháng trước cô lấy năm ngàn nói là gửi về cho ba má sửa nhà bếp nhưng hôm qua chính ba than với tôi là sửa nhà bếp mà không có tiền. Thì ra cô có gửi về đâu. Cô lấy tiền làm gì?
- Tiền tôi làm ra tôi có quyền tiêu.
- Đồng ý, nhưng có khi nào tôi tiêu món gì mà tôi không báo với cô đâu. Tôi cũng muốn cô làm như vậy. Còn hồi sáng này cô lấy 3,000 đô nói là gửi cho chị Hai mượn chữa bệnh, nhưng khi chiều, lúc cô đi cắt tóc thì chị Hai đến đây. Chỉ có bệnh gì đâu. Tại sao cô lại liên tục dối tôi như vậy? Cô cần mua đồ trang điểm, cần may quần áo thì cứ may Tôi sẽ chờ cô đi may, việc gì phải nói dối.

Hương vênh mặt:

- Bây giờ sao? Anh muốn đòi tiền lại hả ?
- Tiền đối với tôi không là gì cả. Chỉ vì cô nói tôi qua mặt cô nên tôi muốn chứng minh ngược lại.

Tối hôm sau có một người đàn ông cao lớn, ăn mặc giản dị nhưng khá điển trai bước vào quán. Hắn đi một

mình, chọn một góc kín đáo nhất. Thực ra tôi không xa lạ gì hắn vì hắn đã đến đây vài lần và tôi chú ý đến hắn. Dù đông khách cỡ nào nhưng hễ hắn xuất hiện là Hương nhận ra ngay. Dù đang ở vị trí nào trong quán, bà xã tôi cũng chạy đến tươi cười chào hỏi và mời hắn ngồi vào bàn kín đáo nhất. Ban đầu tôi nghĩ rằng đó chẳng qua là cách lấy lòng khách của nàng, nhưng đêm nay thì có cái gì khác. Hương đem cả phê tới mời hắn rồi kéo ghế ngồi đối diện. Hắn có vẻ lặng lẽ, tự tin và buồn. Phải thú nhận hắn là một người đàn ông khá quyền rũ.

Tuy hắn có vẻ nghèo (hắn đi xe cũ đến quán) nhưng bà xã tôi không quan tâm đến điều đó.

Hai người ngồi nói chuyện khá thân mật. Tôi không ngồi ở quầy, tôi ra đứng ngoài sân nhìn qua tấm rèm che để quan sát. Về rạng rỡ trên gương mặt Hương làm tôi sôi máu. Nhiều lần tôi muốn bước đến cạnh vợ tôi để xác định "quyền làm chủ" của mình nhưng lại sợ hắn cười tôi là thiếu bản lĩnh. Vì thế đành ngậm đắng nuốt cay đứng ngoài làm khán giả.

Tối nay hắn không ngồi lâu. Uống xong tách cà phê hắn đi liền. Đúng 15 phút. Lúc hắn đứng dậy, Hương lăm lăm nhìn quanh xem có ai theo dõi không rồi tiễn hắn ra cổng. Tôi nghe nàng nói:

- Khi khác anh lại chơi nhé.

Hắn chỉ nhếch mép rồi lên xe đi. Tôi đứng im lặng. Tự nhủ mình hãy bình tĩnh và giữ thái độ lạnh lùng. Nhưng tôi lạnh lùng cỡ nào Hương lạnh lùng cỡ đó.

Chỉ năm phút sau Hương lấy xe đi. Không biết đi đâu. Tôi định theo dõi nhưng lúc đó khách vào đông quá không thể bỏ quán được. Mười lăm phút sau Hương trở về mặt vẫn lạnh băng.

Bóp cổ hay tát tai? Hay nhổ vào mặt. Nhưng khách vô đông quá tôi đành nhịn.

Đến khuya, lúc tính sổ sách tôi định ra tay thì Hương cười cười vuốt lưng tôi:

- Hôm nay em cần một ngàn.
- Không được. Tôi nói.
- Nhưng em đã lấy rồi.
- Em lấy tiền làm gì?

Hương ấn tôi ngồi xuống ghế.

- Em có chuyện riêng.
- Chuyện gì? Tôi không có quyền biết à?
- Anh không nên biết làm gì

Tôi ném mạnh cuốn sổ xuống đất, bẻ đôi cây bút chì.

- Dẹp quán. Đây là chỗ làm ăn, không phải chỗ hẹn hò. Hương nhìn tôi nói:
- Đừng nghĩ xấu về em. Rồi anh sẽ biết em cần tiền để làm gì?

Tôi đá ngã cái ghế:

- Biết rồi. Lúc này khi cô bỏ quán đi mười lăm phút là tôi đã biết sự thật rồi.
- Sự thật gì?
- Tôi biết cô đem tiền đem đưa thằng chó chết nào rồi.
- Thằng nào?
- Ở đời này có những thằng đàn ông khô rách áo ôm, cái xe tử tế cũng không có mà đi. Nhưng nó được cái mã, nói chuyện lợi dụng những con đàn bà nhẹ dạ.

Hương ôm đầu tôi, hôn lên trán. Nhưng tôi gạt phăng. Cái gạt mạnh làm Hương lão đảo. Tôi ngời giận,

dịu giọng:

- Hãy nói thật đi. Em lấy tiền để làm gì?

Nhưng Hương chỉ lặng lẽ khóc. Chuyện "ngàn Lê Một Đêm" bắt đầu bằng sự phản bội trơ tráo của đàn bà. Chuyện "Trang Tử Thử vợ" cũng tương tự như thế. Tóm lại đàn bà không thể tin được. ngày hôm sau những giọt nước mắt kia không làm tôi xúc động nữa.

Anh chàng "đẹp trai một cách phong trần kia" không thấy tới quán. Hình như hắn đã được mật báo về tình hình căng thẳng ở đây.

Cho đến một đêm kia, giữa lúc đang rất đông khách thì vợ tôi bỏ đi. Tôi mặc xác khách hàng, mặc xác cái quán. Tôi kêu xe đuổi theo.

Hương đi xe. Tôi bảo người phu xe rà rà theo sau. Cô ta rẽ vào một đường hẻm rộng san sát những ngôi biệt thự Ở đó có những quán cà phê đèn mờ sang trọng. Tôi đợi cho Hương bước vào quán một lúc rồi mới lên vào, chọn một bàn tối nhất, quan sát chung quanh. Khi mắt đã quen với bóng tối, tôi mới nhận ra Hương. Cô ta ngồi quay lưng về phía tôi, đối diện cô là anh chàng "đẹp trai một cách phong trần" nọ, cạnh anh ta có một người nữa mặc đồ đen ngồi khuất sau cây kiềng rậm lá nên tôi không thấy rõ là ai. Họ nói chuyện với nhau rất nhỏ nên tôi không nghe thấy gì cả. Lát sau Hương rướn người kéo ra một xấp bạc đưa cho gã đàn ông. Ngay lúc ấy tôi đứng dậy, đi thẳng ra "hiện trường". Bây giờ tôi mới nhận ra là người lúc nãy ngồi khuất sau cây kiềng chính là cô đọc giả quý mến của tôi. Cô ta có vẻ ngờ nghệch, kéo tay gã đàn ông đứng lên. Tôi bảo:

- Xin chào, Tôi nói và ngồi xuống cạnh bên Hương: Hãy ngồi chơi đã, hình như tôi làm phiền các bạn.
- Không có gì. Cô đọc giả nói và đẩy gã đàn ông ra khỏi ghế. Hương vẫn ngồi im, bảo tôi:
- Hãy để họ đi.

Gã đàn ông lạnh lùng nhét xấp bạc vào túi xách, cùng cô đọc giả rời chỗ ngồi. Tôi hỏi:

- Anh ta là gì?
- Đó là chồng của cô đọc giả.
- Lâu nay họ tìm em để làm gì?

Hương im lặng, gọi cho tôi ly cà phê.

- Nếu em nói sự thật, anh có buồn em không?
- Cứ nói sự thật đi.
- Hôm đầu tiên khi cô đến nhà mình em vẫn nghĩ rằng cô ta tìm anh vì ái mộ những tác phẩm của anh. Nhưng khi cô ta tới quán thì khác. Cô bảo là cô cần nói chuyện riêng với em và không muốn anh có mặt.
- Nhưng đó là chuyện gì?
- Cô ta đến đòi nợ.
- Anh nợ gì cô ?
- Em cũng không nợ Hương nói. Nhưng anh Vũ nợ.

Tôi bùng tách cà phê người phục vụ mới mang đến uống một ngụm.

- Đó là chuyện của anh Vũ. Tôi nói: Em đã ly dị chồng, chuyện nợ nần cũ có dính dáng gì tới mình.
- Đành thế. Nhưng vì anh Vũ không trả nên họ bám lấy em. Hết vợ tới chồng thay phiên nhau, em chịu không nổi.

Tôi vuốt lưng Hương nói:

- Thôi, anh hiểu rồi. Nhưng có một điều anh chưa hiểu, đó là tại sao em không cho anh biết ngay từ đầu??
- Vì em không muốn dập tắt niềm vui của một nhà văn về một đọc giả ngưỡng mộ mình.